

Երուանդ Օտեան ծաղրի և ծիծաղի միջոցաւ մարդկային բնատրուրթեան քննադատութեամբ երգիցական կտորներ ստեղծագործած է:

Ինք ծնած է Պոլիս հայրը հիւպատոս էր Օսմանեան Կայսրութեան և այդ պատճառով թափառական կեանք մը անցուցած է: Հայերէն լեզուն սորուած է հորագրոյրը Եֆբիմէ Օտեանէ, կարճ ժամանակ մը Պերպլերեան վարժարան յաճախած է և «Վարարան» թերթը հարատարակած է:

Իրէն շուրջը գրաքէտներ եղած են. հայրը և մայրը դարբանութիւններ իսկ հօրեղբայրը Գրիգոր Օտեան գրաքէտ եղած է, մօրեղբայրը Ասլանեան ալ գրած է:

Աշխատակցած է ժամանակակից ազգային գրեթէ բոլոր թերթերուն հետ ինչպէս նաև Պոլիսի մէջ «Ժամանակ» թերթին հետ: Իր գործերը ցրուած են թերթերու մէջ: Միւսիթարեան թանգարանի մէջ գտնուած այդ շրջանի «Ժամանակ» թերթէն քաղուած 2004ին Երեւանի մէջ «Անիծեալ Տարիներ» անունով գիրգ մը հրատարակուեցաւ:

Իր գործերը են վէպեր, նորավէպեր, թատերական խաղեր, նամակներ գրեթէ միշտ երգիծական խորքով: Ունի նաև յուշագրական գործեր ինքնակենսագրական բնոյթով և ճամանակակից անձերու և դէպքերու յիշատակոյսով. Այսպէս են՝ «Արիւնտո յիշատակներ», «Տասներկու տարի Պոլիսէն դուրս», «Գրական յիշատակներ» և «Մանկութեան յիշատակներ»:

1982